

A Kúria a dr. Molnár Péter ügyvéd által képviselt ... felperesnek - a dr. ... jogtanácsos által képviselt ... **Kft.** alperes ellen munkabér-különbözet megfizetése iránt a Pécsi Munkaügyi Bíróságnál 3.M.91/2012. szám alatt megindított és másodfokon a Pécsi Törvényszék 1.Mf.20.021/2013/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Pécsi Törvényszék 1.Mf.10.021/2013/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000,- Ft (Tízezer forint) felülvizsgálati eljárási költséget.

Az eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálati eljárásban irányadó tényállás szerint a felperes az alperes alkalmazásában állt személyzeti és munkaügyi előadó munkakörben. 2010. december 29-én akként módosították munkaszerződését, hogy 2011. január 1-jétől 2011. június 30-ig, majd a határidő meghosszabbítása alapján 2011. szeptember 30-áig junior regionális HR generalista munkakört látott el. A határozott idő lejártával, 2011. október 1-jétől ismét személyzeti és munkaügyi előadó munkakörbe tartozó feladatokat látott el. A felek 2011. október 6-án közös megegyezéssel megszüntették a munkaviszonyt. A megállapodás 4. pontja rögzítette, hogy a munkaviszony megszűnésével egyidejűleg a munkáltató héthavi átlagkeresetnek megfelelő összeget fizet meg a felperes számára. A felperes munkabére a személyzeti és munkaügyi előadó munkakörben havi bruttó 178.000,- Ft, míg a HR generalista munkakörben havi bruttó 285.000,- Ft volt. A munkáltató a munkaviszony megszűnésekor a 2011. október 6-án hatályos havi bruttó 178.000,- Ft személyi alapbér és az irányadó időszakban kifizetett egyéb bérjellegű juttatások figyelembevételével állapította meg a felperes egyhavi átlagkeresetét. A felperes álláspontja szerint a személyi alapbérét nem az átlagkereset számításakor hatályos összegben, hanem az utolsó négy naptári negyedév átlaga szerint kellett volna megfizetni, így 632.016,- Ft munkabér-különbözet és kamatai

megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

A Pécsi Munkaügyi Bíróság 3.M.91/2012/7. számú ítéletével 632.016,- Ft és késedelmi kamata megfizetésére kötelezte a munkáltatót. Megállapította, hogy a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 152. § (4) bekezdése szerint az átlagkereset-számítás alapjául az utolsó négy naptári negyedévre kifizetett munkabérek szolgálnak. Kifejtette, hogy az Mt. különös szabálya szól arról, hogy a személyi alapbér összegét időbér esetén a kiesett munkaidő időszakára járó személyi alapbér érvényes összegével kell számításba venni.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Pécsi Törvényszék 1.Mf.20.021/2013/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a keresetet elutasította. Indokolásában kifejtette, hogy az Mt. 152. § (1) bekezdése szerinti átlagkereset-számítás általános szabályaival szemben a (3) bekezdés értelmében a személyi alapbér összegét időbérezés esetén nem a múltból kell áthangolni, hanem az átlagkereset esedékessége időpontjában érvényes összeg alapján kell figyelembe venni.

A perbeli esetben a felperes 2011. október 6-án érvényes személyi alapbére alapján számítandó az átlagkereset, amely 2011. október 1-jétől ismét 178.000,- Ft-ban került meghatározásra. A 152. § (4) bekezdésében írt átlagkereset számítási mód a személyi alapbért meghaladóan kifizetett juttatások tekintetében irányadó, arra vonatkozik, hogy a személyi alapbérhez milyen időszakban mekkora összegben adott juttatásokat kell hozzászámítani.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet helyezze hatályon kívül és a Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletét hagyja helyben. Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti az Mt. 152. § (1) és (4) bekezdését, mivel az átlagkereset-számítás alapjául az utolsó négy naptári negyedévre kifizetett munkabérek szolgálnak. Amennyiben nem ezt a számítási módot alkalmazzák, az olyan méltánytalan helyzetet teremtené, hogy az átlagkereset összege még az átlagszámítás alapjául szolgáló időszak nagy részében fennálló személyi alapbér összegét sem közelítené meg.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását és a felperes költségekben való marasztalását kérte. Előadása szerint az átlagkereset számításakor a felperes időbérben részesült és az Mt. 152. § (3) bekezdését kellett alkalmazni, attól még méltányossági szempontból sem lehetett eltekinteni. A felülvizsgálati kérelem által hivatkozott eseti döntés (BH 1995.192.) az alperes álláspontját támasztja alá, mely szerint a személyi alapbért nem kell átlagolni, hanem azt az átlagkereset kiszámításának időpontjában érvényes összegben kell

figyelembe venni.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felperes felülvizsgálati kérelme folytán a Kúriának abban kellett állást foglalnia, hogy az átlagkereset mértékének megállapításakor a munkavállaló személyi alapbérét az irányadó időszakban kifizetett összegben, vagy az átlagkereset számításakor érvényes összegben kell-e figyelembe venni.

Helytállóan állapított meg a másodfokú bíróság, hogy az Mt. 152. § (1) bekezdése tartalmazza az átlagkereset-számítás általános szabályait, mely szerint ha a munkavállalónak átlagkeresetet kell fizetni, részére az átlagszámítás alapjául szolgáló időszakra (a továbbiakban: irányadó időszak) kifizetett munkabér időarányosan számított átlaga jár.

E rendelkezéshez képest speciális szabályt tartalmaz a 152. § (3) bekezdése, mely szerint az átlagkereset számításánál időbér esetén a személyi alapbért az átlagkereset esedékessége időpontjában érvényes összegben kell figyelembe venni.

Ennek megfelelően helytállóan állapította meg a törvényszék, hogy az Mt. 152. § (4) bekezdése, mely szerint az átlagkereset-számítás alapjául az utolsó négy naptári negyedévre kifizetett munkabérek szolgálnak, csak az irányadó időszakban kifizetett személyi alapbért meghaladóan kifizetett juttatásokra vonatkozik. Azt határozza meg, hogy a személyi alapbérhez milyen időszakban adott további juttatásokat kell arányosan hozzászámítani. Ez a rendelkezés a személyi alapbér figyelembe veendő mértékét nem érinti, a tekintetben az Mt. 152. § (3) bekezdése ír elő speciális szabályt.

Ennek megfelelően a személyi alapbért nem kell átlagolni, hanem azt az átlagkereset-számítás időpontjában érvényes összegben kell figyelembe venni. (BH 1995.192.) Az átlagkereset-számítás időpontjában, 2011. október 6-án a felperes érvényes személyi alapbére 178.000,- Ft volt, így ehhez az összeghez kellett hozzáadni az irányadó időszakban, a megelőző lezárt négy naptári negyedévben kifizetett további munkabérnek minősülő juttatás egy hónapra eső átlagát. Ennek megfelelően kellő alap nélkül állította a felperes, hogy nem az Mt. rendelkezéseinek megfelelően került megállapításra átlagkeresete.

Mindezekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet jogszabálysértés hiányában a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felülvizsgálati eljárási költséget, míg az eljárási illetéket a felperest megillető munkavállalói költségkedvezményre figyelemmel a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2014. február 5.

Dr. Tálné Dr. Molnár Erika s.k. a tanács elnöke, Sipőczné Dr. Tanczos Rita s.k. előadó bíró, Szolnokiné Dr. Csernay Krisztina s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

kúriai tisztviselő